

פרשה תזריע תשפ"ד

ראש השנה י. ב. רבי יהושע אומר: בניסן נברא העולם, בניסן נולדו אבות, בניסן מתו אבות, בפסח נולד יצחק, בראש השנה נפקדה שרה רחל וסנה, בראש השנה יצא יוסף מבית האסורין, בראש השנה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל.

דרשות הר"ן

ההקדמה השלישית, שהענין כאשר קבל צורה אחת, גם כי תסתלק הצורה ההיא מן הדבר ההוא, שיקבל הדבר ההוא הצורה ההיא שנית יותר בקלות במעט פעולה. וזה מבואר נגלה כי המים כשהוחמו וקבלו צורת החום. גם כי נתקררו יקבלו החום שנית יותר בקלות. מפני שהחום הראשון חלחלו ודקדקו חלקיהם. ולכן יקבלוהו שנית בקלות יותר. וביחוד כאשר לא עמדו בקרירותם זמן רב. גם העץ והפתילה כשידליקו האש או הנר בהם הם יותר מוכנים לקבלו פעם שנית אחר הכבותם מאשר היו וקדם הפעם הראשונה. ומזאת ההקדמה הוציא ר' יהושע בפ"ק דר"ה (יד) תולדה אחת והוא שבניסן עתידין ישראל ליגאל. והוא, כי מאחר שכבר הוכן החדש ההוא לגאולת האבות הדין נותן שבו יגאלו הבנים פעם אחרת. אמרו בניסן נולדו אבות בניסן נגאלו ובו עתידין ליגאל:

מכתב מאליהו

כבר ביארנו שלא למזכרת אנו חוגגים את המועדים, אלא חוזרים אנו בהם לתוכנם המקורי — לאותה קדושת הזמן שנשפעת גם עכשיו כבעת ההיא. אמר מו"ר זצ"ל (הרב צבי הירש ברוידא זצ"ל מקלם) כי לא הזמן עובר על האדם, אלא האדם נוסע בתוך הזמן. למשל: בשבת הראשונה כאילו נקבעה 'תחנה' ששמה שבת, ובכל שבוע ושבוע מגיע האדם לאותה 'תחנה' עצמה — ממש אותה השפעת קדושה עצמה של שבת בראשית. וכן במועדים: בכל שנה ושנה חוזר האדם ומגיע אל 'תחנת' גאולת מצרים, אשר בזמן ההוא אפשר להשיג השפעת הגילוי של חירות — זמן חירותנו ממש.